

Så sagde Lisbeth engang: Åh Karen jeg ved ikke hvordan det går til, men før man får set sig om, så har man en opvask som et fyrtårn, og det var fuldkommen rigtigt hun havde ikke bare et fyrtårn, hun havde mange.

Under krigen søgte vi samlede om brænde til kavalerboligen, vi havde jo brændeovne, og staten så jo gerne, at vi købte brænde, for den gang havde staten jo svært ved at komme af brændet. Men senere, da alle mennesker havde købt brændeovn, så kneb det for os at få brænde, og da vi bogstavelig talt udelukkende fyrede med brænde (har var endnu ikke indlagt centralvarme) så gjorde vi det, at vi søgte samlet, og det var gerne min mand (og jeg Carl Schou var med), og de satte en fin ansøgning op, og så gik vi rundt til de forskellige beboere, og de skrev på, hvor meget de søgte om, og skrev under. Så kom de jo også hen til Lisbeth, og min mand var ikke en af dem, der måtte komme ind altid, og den aften, da han kom og bankede på og sagde: ”Lisbeth det er ansøgningen om brænde jeg kommer med” siger Lisbeth: ”Jamen jeg er ikke visibel lille Bentzon, men kunne de ikke lukke de ikke lukke døren lidt op” og så skulle han stikke ansøgningen ind, og det gjorde han så. Så stod han jo og ventede derude, og noget efter kommer Lisbeth igen, han kunne høre hende derinde og så siger hun, nu har jeg så skrevet under. Han kikkede, men der kom ingen ansøgning ud, men så kom den under døren

Indslag af lektor P. Chr Nielsen.

Vi var også til noget fødselsdag engang og det var også mægtig flot, og der var også pyntet godt op, og med noget man kun måtte se på, og det var bl. Andet nogle flotte gamle gyldenlædersstole, og vi så på det, men vi måtte ikke sidde på dem, nej endelig ikke.

Indslag af fru Inger Nielsen

Jeg husker om Jessie Hansen-hun havde jo køretøj, og hun var jo også en, der gav drikkepenge, den lille malerlærling Sommer, han kom jo forbi her, og når han så kom ind til hende, sagde hun: ”er du glad i dag, kan du stå på hænder, så skal du få en daler, og det var jo vanvittigt meget, og han havde fået det ofte.

Og så kommer jeg i tanke om Tit Jensen hun boede jo på hotellet mange gange, og så skrev hun i halvtredserne i avisen, om forskellige spøgelseshistorier i Jylland og sågar også i Hørsholm. Hun boede på hotellets pensionat inde bagved, da fortalte hun, at hun gik en tur i slotsparken, så var der altså et væsen der, hun fortalte nemlig-hun gik ned gennem alleen, forbi et par af de store træer-så havde hun skimtet en lille væver, ligesom en lille væver person, som smuttede om bag et træ, og når hun så om bag træet og når hun gik tilbage – så var der ingenting. Vi andre vi vidste jo, at det var Lisbeth Jerichau som gik ud bag et træ, og bad til vorherre, for det gjorde hun jo faktisk, hun bad jo til ham i den frie luft, det var hendes natur, og vi følte naturligvis også, at det var sådan – men det var egentlig irriterende, at Tit Jensen fik en halvvejs spøgelseshistorie ud af noget, som var rigtigt !

Fru overpostbud Inge Andersen fortæller:

Jeg stod en morgen, og smurte mad til min store søn, da blev jeg helt stiv, der er en eller anden., der kigger på dig, så vendte jeg mig om, og i døren i spisestuen ud til gangen stod en stor høj person, mørk, stod ligeså stiv, og så tænkte jeg, du siger altså ikke noget

til nogen, så vender jeg mig om, og smører mad, jeg er stadig stiv, så vender jeg mig om igen., så var han væk.

Karen Bentzon fortæller:

Nu skal de høre, min søn var ude at babysitte et sted. Og så skete det engang at døren blev låst, nede, og vi havde ingen ringeklokker dengang. Og så ligger jeg i min seng, og der bliver smidt sten på ruden, og jeg tænker, nå der er nok Viggo der kommer hjem, og jeg går ned for at lukke op, men der var åbent, og der var ikke nogen Viggo, og jeg går op og lægger mig igen; og den gang sov jeg lige rundt om hjørnet, lidt efter kom der sten på ruden igen, så åbner jeg jo vinduet, og ser sådan en skygge lige op ad Rosetzky's hus, og en mandsperson forsvinde.

Jeg råber med min strengeste lærerindestemme:” sig mig, hvorfor smider de sten på mine ruder” hvorpå denne person forsvinder, jeg kan kun se ham som en skygge, da han kommer hen til hushjørnet, griber han fat i hushjørnet, og udstøder et forfærdeligt vræl, ja jeg tænkte det var dog rædselsfuldt. Jeg ringede til Viggo og sagde:” Du må absolut ikke gå hjem her alene, der går en galen person rundt og råber og skriger, og så siger han, at det skal han nok lade være med, så siger jeg, ved du noget om, hvor Knud er henne. Ja det vidste han da godt, og jeg ringede dertil og sagde at han altså måtte køre Viggo hjem i aften, og så siger Knud til mig, jamen så skal du da ringe til politiet . nå ja det skal jeg så, det gjorde jeg så, og de kom tog rapport, og jeg tror oveni købet vi flyttede min lille bil, for den stod derude, hvor den der person var i gården, og så tog betjenten ellers afsked med mig, og så kom Viggo hjem.

(Knud var far til de børn Viggo babysittede hos)

Så næste morgen .. og så kommer denne er Knud , som Viggo og Bente har siddet hos, og så siger han:” hvad var det for en mærkelig historie, det der i nat! Jo nu skal du høre, at der kom altså en rendende og så.... Gud siger jeg, nu ved jeg, hvad der er sket, for der er en stor sten på hjørnet af kavalerboligen (der var faldet ud af muren, dengang tror jeg ikke, der var låger, idet han har hørt mig råbe vredt, så har han kikket op og løbet hen imod hjørnet, og da har han slået sit ben, og så hørte jeg jo vrælet fra ham. Jeg drømte ikke om, at løsningen kunne være så enkelt, så ringede jeg altså til politiet næste dag, de troede, jeg ikke var rigtig klog. At han kastede sten på ruden var, fordi dengang havde Rosetzki en ung pige , hun havde pigeværelse i det første vindue efterhjørnet.

Kjeld Christensen fortæller

Da jeg flyttede herud i 1946, sad min kone og jeg derinde om aftenen, og så hørte vi trip, der kom nærmere, så stoppede det henne ved vores gamle kontor og gik tilbage igen, så vi tænkte, spørger det derude, og det skete hver aften indtil jeg blev klar over, at det var nattevagten der gik på varmekanalen derovre. Og om morgenen ved femtiden, vågnede jeg ved, at en hestevogn, der kom hen til hjørnet af Folehavevej og Sdr. jagtvej, og den stoppede et øjeblik, og så kørte den igen, og det skete hver morgen, indtil jeg var klar over at det var posten, der tømte sin postkasse.

Inger Nielsen

Overbetjent Larsen, han boede jo henne hos Krogen, og passede ham, og ved siden af der var fru Schou, der var død her sidst i fyrrerne, kom Schwanenflygel ind ovenpå, men de flyttede jo til Ewaldsvej. Da de familier boede , var der mange børn i gården; da vi

flyttede herop, havde vi vores to små børn, og så havde vi også Karen bentzon Ulla ca 5-6 år ældre, og det var de eneste, der kunne lege sammen. Rosetzskys var endnu ikke flyttet hen i Hartvig Frisch's hus, og så prøvede jeg nemlig at sætte vores i børnehaven for jeg syntes, hun skulle have nogen at lege med, men da der var gået 14 dage, så sagde opvagne pige på 3½ år "hvorfør kan du bedre lide Morten end mig" og så måtte jeg jo hente barnet hjem igen, men så lidt var der altså af børn, så hjalp det altså, da Rosetzsky kom med sine børn,. Jeg ved altså, at da frk Teisen var død, og fru Bogason flyttede ind, at hun sagde:" hvor er det dejligt at her er nogle børn- hun kunne lide at, her var lidt liv. Og Barfod, der boede oppe hvor vindeltrappen kom op fra Frk Teisen, da var hun jo glad, denne enlige dame hun var tryk ved at vide, at hvis der skete noget, skulle de nok komme ned og hjælpe hende, og jeg kan huske engang, det veed de nok selv fru Gram, det var den gang Radiatoren sprang oppe hos frk Jerichau, og vandet fossede ned hos dem, at frk Jerichau sagde:" er der vand i dem, jeg troede, der var varme i"

Karen Bentzon

Dengang disse Jørgensens boede her, da lejede de 1ste salen ud til fru Gustav Wied og hendes datter, og dem havde vi megen fornøjelse af! Den gamle fru Wied – altså – Gustav Wieds enke! Datteren var meget indesluttet dengang. Hun fortalte engang Inger Nielsen, at da hun var 60 år, havde hun været en tur i Hillerød alene! Ellers var hendes mor altid med.

Så var der fru Henry Olsen (født Funch) hun havde en trappe fra sin stue ned til køkkenet i kælderen.

Inden vi fik centralvarme indlagt, havde vi alle en plads til 10 rm brænde i gården

Skovrider J. U. Wedel-Heinen

Jeg er gået arkiverne grundigt igennem, det jeg kunne komme ind på var, hvordan situationen var, når en lejlighed blev ledig. Tidligere blev der ført en lang venteliste og det var meget vigtigt, at den blev ført for i tilfældet fru Henry Olsen, så fik landbrugsministeriet et brev, hvori der stod at de havde hørt, at fru Olsen var kommet på gigtsanatoriet, og hun kom nok aldrig tilbage, så de ville gerne overtage hendes lejlighed, og landbrugsministeriet svar var, at de havde sat sig i forbindelse med fru Henry Olsen, og hun havde svaret, at hun gerne ville komme tilbage til sin lejlighed, når hun kom ud af gigtsanatoriet. Det var et af de mere brutale. Da H Scheel skulle flytte fra Tranekær til Kavalerboligen så tog han jo herover først, og skulle lige have lejligheden gået igennem for han vidste jo godt, fra folk der havde boet i kavalerboligen tidligere at nå man flyttede ind i en lejlighed i Kavalerboligen, så sørgede ministeriet for, at man selv betalte istandsættelsen, og at det kunne komme til at koste mange penge, det ved fru Worsaae også, så ville han altså gerne have, der blev ryddet op i de møgbunker, der lå nede i kælderen og i alle de møgbunker, der lå på lofterne, før han ville flytte ind, for ellers gik der også rotter, han kom med,

Af de arkivalier, der er mere interessante, det er en lejekontrakt fra krigsbestyrelsen til maler Jerichau, og den er oprettet i 1890 fra oktober flyttedag 1890, og det ham lejede, det var løjtnantslejligheden i Domestikbygningen, bestående af: kælder nr 1-5 inklusive køkken og stueetagen 1-4 øverste etage 1-7.

Huslejen var 300,00 kr årlig, det skulle betales halvårlig, og man fik lov til at overtrække 14 dage, gik man over det, kunne man risikere, at blive sagt op, og så står der, at i frostvejr må man ikke hælde vand i afløbet fra køkkenet fordi udløbet var udvendigt.